

با سلام و تشکر بابت تلاش‌های همه‌ی همراهان

جناب مولانا در تمثیلی از دفتر چهارم، انسان رو به دوغ تشبیه می‌کنن. من در روستا به دنیا آمدم و به واسطه‌ی آشنایی با دامداری، این تمثیل برایم بسیار روشن کننده است. وقتی به دوغ نگاه کنی، هیچ اثری از کره و روغن در اون دیده نمیشه؛ اما می‌دونیم که روغن در همین دوغ هست.

انسان هم چهار بعد داره که در این چهار بعد، هوشیاری حضور قابل دیدن نیست؛ اما از جناب مولانا یاد گرفتیم که هوشیاری حضور در زیر همین چهار بعد پنهان هست.

سال‌ها این دوغ تن پیدا و فاش

روغن جان اندرو فانی و لاش

دفتر چهارم مثنوی مولانا؛ بیت ۳۰۳۲

برای یک دامدار تمام کاربرد و فایده‌ی دوغ در کره‌ایه که ارزش حاصل میشه. به نحوی که دوغ بعد از جدا شدن کره، در بیشتر موارد یک مایع اضافه و بی ارزش به حساب میاد و اون رو در مکانی تخلیه می‌کنن و تبدیل میشه به محل تجمع و تغذیه‌ی مگس‌ها.

تمام کاربرد و فایده‌ی انسان هم در زنده شدن آگاهانه به هوشیاری حضوره؛ و اگر انسانی به خدا زنده نشه، فقط محلی برای تجمع و تغذیه‌ی مگس‌های من ذهنی و مای ذهنیه.

اما چطور از دوغ کره حاصل می‌شه؟

دوغ رو در مشک می‌ریزن و برای مدتی تگون میدن.

زندگی هم برای زنده کردن امتداد خودش، بزرگی مثل مولانا رو فرستاده که دوغ من ذهنی رو تگون بده.

تا فرستد حق رسولی، بنده‌ای

دوغ را در خُمره، جنباننده‌ای

دفتر چهارم مثنوی مولانا؛ بیت ۳۰۳۳

در فرآیند مشک زنی مهمه که حرکت مشک طبق یک الگوی خاص تکرار بشه؛ همچنین مهمه که حرکت مشک مداوم باشه. یعنی اگر پنج دقیقه مشک رو تگون بدم، برم یک ربع استراحت کنم، کره‌ای نصیبم نمیشه.

در فرآیند تبدیل هوشیاری هم باید ابیاتی کلیدی رو تکرار کرد و این تکرار رو ماه‌ها ادامه داد تا نتیجه گرفت. به شخصه مشک زدم. این کار زمان بره و باید با آهنگ و ریتم خاصی جلو بره و نیاز به صرف انرژی و تلاش زیادی داره.

کار تبدیل هوشیاری هم نیاز به صبر داره. زندگی داره با یک آهنگی امتداد خودشو از همانیدگی رها می‌کنه. باید انرژی گذاشت و قانون جبران معنوی رو رعایت کرد.

جنبشی بایست اندر اجتهاد
تا که دوغ آن روغن از دل باز داد
دفتر چهارم مثنوی مولانا؛ بیت ۳۰۴۵

در آگاهیم نگه می‌دارم که من از جنس زندگی و امتداد خدا هستم؛ اگرچه هنوز هوشیارانه به زندگی زنده نباشم
و من ذهنی خودنمایی کنه.

روغن اندر دوغ باشد چون عدم
دوغ در هستی بر آورده علم
دفتر چهارم مثنوی مولانا؛ بیت ۳۰۴۶

علی از بندرعباس